

минута обогатява Валенція и Гренада: туй го знаймы ный баронытъ и притежателитъ, приложи той като изгледа герцога де-Лерма, защото, ако до нѣкога, тѣ са махнѣтъ, земитѣ ни ще останѣтъ необработены, фабрикытъ ни пусты, бѣдностьта и сиромашеството ще замѣнѣтъ благосѣстояніето. В. Величество разумѣва, че азъ говорѣхъ за Испанскытъ Мавры.»

Донъ Сандоваль и герцогъ де-Лерма оесѣтихъ ужасъ; но Ривейра, който до сега мълчѣше, като да бѣше чуждъ въ свѣта, скочи отъ стола си и не мисляше да си скрие гнѣва при сичкото киманье на инквизитора. Донъ Фернандо послѣдова:

«Думы, слухове невѣроятны, на които изворѣтъ са не знае, са прѣскатъ отъ нѣкое време насамъ.»

Инквизиторътъ хвърли изобличителенъ погледъ на Ривейра.

«И съ сичко че тѣзи слухове сж невѣроятны, тѣ посѣяхъ недовѣрие и ужасъ помежду сичкыя този народъ, който, миренъ до тогасъ, не са занимаваше съ друго освѣнъ да оплодотворява земята ни, да разпространява чрезъ търговията произведеніята на промышленностьта си. Праздни безъ сумнѣние страхове обзехъ сичкытъ.»

«Като не полагатъ вече нѣкоя надѣжда на бѣдѣщето и безпокойны за настоящето, тѣ напушатъ работытъ си и чакатъ; работенъето имъ не напредва и може бы подиръ малко съвсѣмъ да престане.»

«Убѣденъ съмъ, царю, че царската ви дума е доста да съживи, да възроди сичко. Нека са обнародва въ Испанія званично обѣвление отъ В. Величество, въ което да имъ са даде обѣщаніе че нема да са докачи нито личната безопазность, нито имотытъ на Маврытъ, и колкото количества поище вашыйтъ министеръ ще му ги принесѣтъ безъ забава, не подъ видъ на данѣкъ, но като воленъ даръ, като благодарителенъ приносъ къмъ Нейно Величество царицата на Испанія, Маргарита Австрійска, отъ страна на вѣрнытъ ѝ подданицы; а азъ увѣрявамъ и са поручавамъ за сичко което казахъ; азъ донъ Фернандо д'Алвайда.»